

*Priecīgus
Ziemassvētkus
un laimīgu
Jauno 2011. gadu!*

Patiesības Gaisma

Cik klusa nakts! Cik brīnišķīga dziesma!
Kas svētsvinīgāks vēl uz pasaules, –
Kad aizdegta tiek Patiesības liesma,
Ko Augstais Gars uz zemes ļaudīm nes!

Šai svētā brīdī zvaigznes tuvāk pienāk,
Vien tikai skatu vajag augšup vērst
Un atvērt sirdi, lai tur Gaisma ienāk –
Tā vien tik iespēj tumsas rēgus dzēst.

Bet jāpieņem Šī Patiesības Gaisma,
Tā jāiemil un tai ir jāseko –
Tad maldi kļīst, un pazūd tumsas baisma,
Un kļiedē ceļā visu pelēko.

Vai cilvēks gatavs Lielai Patiesībai,
Kas Gaismas Skolotāja atnesta,
Ja vēl joprojām kalpo netaisnībai,
Un gaišā Mācība nav saprasta?

Ja Dieva Dēla atnākšanu svinam,
Un svētā naktī gribam svēti būt,
Bet šodien netaisnībai vārtus veram,
Tad vien tik zaimojam – un svētums zūd.

Bet Glābējs nāca, cilvēcei lai nestu –
Ne miegu cisās, bet gan zobenu,
Kas tumsonības valgus vaļā cirstu
Un pišļos triektu visu netaisnu.

Tā Lielā Mīlestība, ko jūt garā,
Kad zvaigžņu miriādēs raugāties,
Ir Daile Augstākā, kas Dieva varā –
Un Mūžīgs Darbs, kas tikai Gaismu lies.

Cik klusa nakts! Cik brīnišķīga dziesma! –
Nekas nav svinīgāks uz pasaules, –
Kad dziļā naktī Patiesības liesma
Pie ļaudīm nāk un Jaunu Ausmu nes.

Steidzīte

ABONĒJIET “DDD”
visās Latvijas pasta nodaļās
un internetā: www.abone.lv

Indekss: 1164

MĀRA ABIĻEVA STUDIJA – DVĒSELEI UN ĶERMENIM

**Māris Abiļevs, Līga Muzikante un
Aivars Garda studijas atklāšanas vakarā.**

Adventes laikā, 16. decembrī, tika atklāta Māra Abiļeva studija Rīgā, Baznīcas ielā 39, uz kuru ielūgti bija arī LNF priekšsēdētājs Aivars Garda un viņa vietnieces Līga Muzikante un Liene Apine. Māris Abiļevs ir radoša un enerģiska personība – viņš ir gan Austrumu cīņu meistars, iguvījis otro danu karatē, trenējis daudzus sabiedrībā pazīstamus cilvēkus, gan arī mākslinieks.

Māra Abiļeva māte ir latviete, tēvs – kazahs. Mātes ģimeni 1949. gadā izsūtīja no Latvijas, tāpēc viņš ir dzimis izsūtījumā Kazahijā.

DDD: Kāds ir studijas atklāšanas mērķis?

Māris Abiļevs: Mana mamma tika izsūtīta no Latvijas, tāpēc savas studijas atklāšanu uztveru kā simbolisku Abiļevu ģimenes atgriešanos. Mēs gribam pierādīt, ka varam, un nevienam mūs neiznīcinās – lai nemaz necer!

Studijas jeb salona pamatideja ir dot iespēju cilvēkiem attīstīties no dažādām negācijām. Te var atnākt, atpūsties, padarboties, saņemt “pilienu” veselības un mundruma.

DDD: Jūs esat gan mākslinieks, gan Austrumu cīņu meistars. Kā šīs lietas tiek savienotas?

Māris Abiļevs: Es sevī

nejūtu robežas starp mākslu un cīņu, abas ir ļoti saistītas – tik savijušās kopā, ka nav iespējams nošķirt. Tāda ir mana dzīve.

DDD: Vai tadēļ jūs izveidojāt ne tikai mākslas studiju, kas pabaro dvēseli, bet arī vietu, kur atgūt fiziskos spēkus?

Māris Abiļevs: Jā, tā var teikt. Manā salonā tiks izstādīti mākslas darbi, kurus ikviens cilvēks var aplūkot, notīks bērnu zīmēšanas apmācības un būs pieejama arī veselības diagnostika, masāža, adatu terapija, kuru veiks mana sieva, darbosies psihologs. Sievietēm būs iespēja saņemt arī kosmētiskos pakalpojumus.

Zumrata Abiļeva

**Māris Abiļevs ar dēliem
Rūdolfu (pa kreisi) un Robertu.**

Zumrata Abiļeva: Jau pasen nodarbojos ar masāžu. Tikko atgriezies no Ķīnas, kur padziļināti apguvu, manuprāt, visefektīvāko masāžas veidu – “tiešo sāpju masāžu”. Tur es pati saslīmu ar plaušu karsoni un varu teikt, ka bija jāsaslimst, lai šīs masāžas ārstniecisko efektu pārbaudītu

pati uz sevis. Jau ar pašu pirmo reizi man pazeminājās 40° C augstā temperatūra. Papildus es Ķīnā arī pilnveidoju savas adatu terapijas prasmes.

Māris Abiļevs: Ikviens ir laipni aicināts mūsu salonā. Ja kādam rodas jautājumi, droši zvaniet man pa telefonu: 29925216.

AR “REŅĢĒDĀJU ĶĒKA PARLAMENTIEM” NEPIETIEK!

Lilija Treice
Nacionāliste

Pēc Atmodas latvieši naivi domāja, ka atguvuši savas valsts brīvību un ne-

atkarību... Kad radās nacionāli laikraksti (“Pilsonis”, ko izdeva Pilsoņu komiteja, “Pavalstnieks”, “Latvietis Latvijā”), tie visi tika nonivelēti kā “pretvalstiskas” idejas nesēji un padevās. Vienīgais, kurš drosmīgi un varonīgi cīnās vēl šodien, ir patriotiski nacionālais laikraksts “DDD”. Gan tiesas prāvās, gan sastopoties ar mērķtiecīgu ignoranci, – tik tiešām var apbrīnot “DDD” veidotāju uzņēmību, zināšanas un izturību, lai dzi-

vē tīktu realizēta Ženēvas konvencija par okupētājvalsts iepludināto, naidīgi noskaņoto kolonistu izvākšanu no Latvijas.

Šobrīd Latvijā viss ir kājām gaisā – lielākie valsts ienaidnieki sevi dēvē par patriotiem, bet patiesos patriotus lamā vai izliekas, ka viņu nav... Mūsu vagari-iztapoņas katru latviski nacionālo izpausmi apkaro kā valsts terorismu(!). Rezultātā daudzi saka: ar politiku nenoņemos, neinteresējos... Bet ko

darīt, ja šī politika pa durvīm, logiem un pa katru šķirbu pati lien iekšā – ikviena cilvēka dzīvē, turklāt dažādos veidos?! Kaut kā taču tas ir jāaptur, un “DDD” parāda taisnāko ceļu. Avīze “DDD”, par kuru dažs labs pamuļķis negrib ne dzirdēt (viņuprāt, esot pārāk skarba un kritiska), ir vienīgā, kas nesavtīgi darbojas tautas un valsts labā, turklāt ar lielu uzdrīkstēšanos.

Turpinājums 8. lpp.

KAS DZĪVO LATVIJĀ?

Alfrēds Ābele

Publicists, grāmatas
"Latvietība" autors

Turpinājums no
iepriekšējā numura

KĀ IZPRAST JĒDZIENU "TAUTA"?

Tauta – tā ir uz savas kopējās vēsturiskās teritorijas, valodas, kultūras un tautsaimniecības bāzes vēsturiski radusies etnosociāla kopiena, kura veido savu valsti un notur varu tajā. Tauta (nācija), kuras valsts teritorijā iekļautas tautību apdzīvotas teritorijas un/vai dzīvo etniskas minoritātes, ir *nacionāla majoritāte*. Tauta ir daudzkārtaina. Tai ir sava nacionālā inteliģence. Visas tās sociālās grupas ieinteresētas kopējā progresā un spē-

"Pasaulē esot ap 3000 etnosu, bet tikai kādi trīs simti sasnieguši tautības (savam valstiskumam nobriedušu) stadiju, bet savu valstiskumu izcīnījuši tikai pāris simtu."

jīgas piedalīties sabiedrības un valsts attīstībā.

Nacionālā piederība nosaka piederību pie tautas tikai tad, ja konkrētais cilvēks dzīvo savas tautas teritorijā. Latvijā dzīvo tikai viena tauta – latvieši. Daži nekorekti izsakās, ka Latvijā dzīvo vairākas tautas vai pat vairākas nācijas. No šī aspekta raugoties, runājot tikai par latviešiem Latvijā, slikti skan apzīmējums "pamat-tauta" – it kā būtu vēl arī citas tautas... Ja termins "valsti veidojoša etnosociāla kopiena" šķiet par garu, var teikt: majoritāte. Ja nepietiek ar "latvieši", iespējams lietot "pamatiedzīvotāji", pārējos apzīmējot kā "cittautieši" vai "sveštautieši".

Tātad būtiski, ka etnoss (tā etnosociāla kopiena) sasniedzis tādu attīstības, apziņas un organizētības stadiju, ka savu tālāko attīstību un dzīvības nodrošināšanu bez sava valstiskuma uzskata par neiespējamu. Valstiskumam uzreiz nav obligāti jābūt neatkarīgam un suverēnam. Tas var būt arī jebkāda veida autonomija, tomēr arī šādi etnoss sāk sevi, savu teritoriju kaut kādā veidā pārvaldīt, un ar šo brīdi to jau var uzskatīt par tautu.

Pasaulē esot ap 3000 etnosu, bet tikai kādi trīs simti sasnieguši tautības (savam valstiskumam nobriedušu) stadiju, bet savu valstiskumu izcīnījuši tikai pāris simtu. Bez starptautiski atzītām tiesībām uz savu valstiskumu pastāv arī vēl morālā atbildība, kas etnosociālajai kopienai liek padomāt, vai tā, izveidojot savu valsti, ir gatava uzņemties atbildību par rezultātiem savas kopienas un savas valsts cittautiešu priekšā.

KAS TĀ TĀDA – "LATVIJAS TAUTA"?

LR Satversmes 2.pantā rakstītais – "Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai" – būtībā ir filoloģiska un juridiska muļķība, kas zināmā mērā ir pašreizējās Latvijas valsts ķibeļu pamatā.

Pirmkārt, pasaulei nav zināma tāda Latvijas tauta. Zināmi Latvijas teritorijas iedzīvotāji, kuru pamatmasu veido latviešu tauta. Nevar taču būt, ka Latvijā dzīvo divas tautas (Latvijas un latviešu) un vara pieder tikai pirmajai – pasaulei nezināmajai tautai. To nezināmo gan pašreizējā LR varas kliķe mēģina veidot kā vienotās padomju tautas turpinājumu, bet rezultāts ir tikai autoru iedoma.

Cits piemērs: nekur nav dzirdēts, ka "Krievijā dzī-

KĀ TAUTA KLŪST PAR NĀCIJU?

Sava valstiskuma izcīnīšana (pāreja no tautības uz tautas stāvokli) etnosam, bez šaubām, ir revolūcionārs notikums, īpaši ja tas notiek bruņotas cīņas veidā. Lai kā etnoss iepriekš būtu gatavojies šai jaunajai kvalitātei, tam pietrūks savu kadru paša etnosa un iegūtās valsts vadīšanai. Būs kādu laiku jāizlīdzas ar "vecajiem (iepriekšējās varas) speciālistiem", līdz tos būs nomainījuši savējie – tad etnoss varēs būt drošs par savas varas stabilitāti. Ar šo un ideoloģisko pārkārtojumu nobeigumu var uzskatīt, ka etnoss no tautas stāvokļa pāraudzis nācijā.

Latviešu tauta līdz nācijas stāvoklim diemžēl vēl nav nobriedusi. Par nāciju nav iespējams uzskatīt tautu, kura savus nacionālos ideālus ietērpj vairāk nekā četrdesmit politiskajās partijās. Pat "revolūcionārais notikums", kuru šodien dēvē par bijušās latviešu tautas valsts – Latvijas Republikas – "atjaunošanu", sākās ar PSRS Kompartijas sekretāru "palikšanu savās vietās", t.i., LR Augstākās Padomes krēslos. Vai to var uzskatīt par pasaulē vēl nebijušu, jaunu etnosa valstiskuma izcīnīšanas vai atjaunošanas veidu? Kāds sakars šim darbībām ar latviešu etnosa attīstību? Tās ļoti atgādina pasaulē jau pazīstamos "melno pulkvežu" valsts apvērsumus (šo varētu godāt par "gaišo komunistu" apvērsumu). Katrā ziņā notikušajam nav nekāda sakara ar latviešu vai kāda cita etnosa cīņu par sava stāvokļa (statusa) uzlabošanu; vairāk ar kādas politiski bankrotējušas varas kliķes kažoka apmešanu.

KAS IR TAUTĪBA?

Tautība – tā ir neliela etnosociāla kopiena, kas vēsturiski izveidojusies uz kopējas valodas, kultūras un kompaktas, pastāvīgas dzīves vietas bāzes un ir ekonomiski, teritoriāli, vēsturiski integrēta ar kādu tautu (nāciju). Nacionālā piederība nosaka piederību pie tautības tikai tad, ja attiecīgais tās pārstāvis dzīvo vēsturiskajā tautības teritorijā. Piemēram, Latvijā dzīvo tikai viena tautība – **līvi**.

Obligāti jāatceras, ka tautas un tautības dzīvo savā vēsturiskajā teritorijā. Tāpēc starptautiski atzītas ir tautību tiesības uz kultūrautonomiju un/vai nacionālo neatkarību, kas gan starptautisko tiesību normu un normatīvo dokumentu veidā īpaši noformētas nav.

Var arī teikt, ka tautība ir etnosociāla kopiena, kura sasniegusi tautai atbilstošu attīstības līmeni, bet kurai subjektīvu un/vai objektīvu iemeslu dēļ nav sava valstiskuma.

APZINĀTI TIEK PUTROTI PUTROTI TERMINI

Nacionālos jautājumus Latvijā mēs esam tā saputrojuši, ka pat zinātnieku galvās putra vien atrodas. Piemēram, to, ko citās valstīs apzīmē ar vārdu "nacionalitāte" (*nationality*, *национальность*), latviski pārtulko kā "tautība". Sekas tam ir šādas: krievu vārdu "нашменьшинство" mēs tulkojam kā "mazākumtautība", kaut gan pareizi un precīzi būtu tulkot kā "mazākumnacionalitāte". Ar nepareizā tulkojuma palīdzību mēs, latvieši, paši piešķiram starptautiski atzītās tautību tiesības tiem, kuriem pēc šīm pašām starptautiskajām tiesībām tādas nemaz nepienākas! Vai ačgārnā mēlestība uz vārdu "tautība" latviešu vergu dvēselēs nav palikusi no Krievijas

"Ar nepareizā tulkojuma palīdzību mēs, latvieši, paši piešķiram starptautiski atzītās tautību tiesības tiem, kuriem pēc šīm pašām starptautiskajām tiesībām tādas nemaz nepienākas!"

impērijas laikiem, kad tās teritorijā latvieši tik tiesām bija tikai tautība?

Katram vārdam un terminam ir konkrēta nozīme. Tāpēc uzskatu, ka visai šai valodnieciskajai putrai ir bijis apslēpts mērķis – **jaukt cilvēkiem prātus**. Lai valdība, kas alkst atbrīvoties no latviešiem,

"Nācijai, atšķirībā no tautas, ir izveidojies stabils garīgais un fiziskais etnosa pašizsargāšanās instinkts."

spētu tautai nepamanīti iztaisīt pamatīgu "šmuguli". No jaunajām LR pasēm, tika izmesta atzīme "Tautība/Nationality", un tagad nekur netiek ierakstīts, ka esmu latvietis. Tā vietā vārds "Nationality" (nevis "Citizenship") parādās kā termins "Pilsonība" tulkojums. Tagad es vairs "neesmu latvietis", "neesmu Latvijas Republikas pilsonis", bet gan piederīgs kaut kādai teritorijai... Tā vien šķiet, ka mūsu valdošā

reju", kaut, savāktiem no dažādām zemēm, tiem ir etniska kopība – asinsradniecība.

Partijas "Jaunais laiks" priekšsēdētāja **Solvita Abolīņa** "Latvijas Avīzē" (12.01.10.), stāstot par "Vienotības" dibināšanu, sacīja: "No pirmsākumiem esam ar parakstiem apstiprinājuši savu nacionālas valsts ideju, ar to saprotot, ka mūsu valstī dzīvo visu tautību latvieši." Tātad mums būs krievu latvieši, ebreju latvieši un, velns ziņa, kādi vēl, līdz beigu beigās arī latviešu latvieši... Tādējādi vārds "latvieši" "Vienotībai" nozīmē to pašu, ko "iedzīvotāji", un tā jau ir "vienotā padomju cilvēka (tautas) izveidošana", tikai šoreiz šaurākā – Latvijas mērogā!

20 gadu laikā Latvijas skolās nav ieviesta "Latviešu tautas un Latvijas valsts vēstures" mācības, jo tā neizbēgami nonāktu pretrunā ar pašreizējo varnešu īstenoto nacionālo politiku. Un šī "Vienotība" būšot nacionāla partija laikmetīgā nacionālā valstī!

Turpinājums sekos

LASĪTĀJA VĒSTULE

KĀDU STARPĪBU REDZU STARP 18. NOVEMBRIEM?

Vincslavs Smoļaks

Ludzas novads

1918.gada 18.novembrī Latvija bija okupēta, gluži "nosēta" ar citu valsts vēsturiskajiem spēkiem, un tomēr latviešiem pietika drosmes pasludināt savu valsti, nebaudoties, ka pašiem nav savas armijas – jaunās valdības rīcībā bija tikai studentu rota. Vēlāk no rotas izauga armija, kura iztrieca visus okupantus no latviešu valsts. Brīvajā Latvijā latviešu tautai beidzot radās iespēja attīstīt savu kultūru, mākslu, zemkopību, lauksaimniecību (10 procenti veidoja ieņēmumus Eiropā

un nodrošināja 4. vietu pasaulē).

2010.gada 18.novembrī pa Latviju nestaigā ar šaujammieročiem apbruņoti citu valstu okupanti, bet gan vesels lērums, simtiem tūkstoši civilokupantu – kolonisti, kas te uz dzīvi palikuši no padomju laikiem, īstenodami savas okupantu privilēģijas gan valodas, gan saimnieciskajā ziņā, traucējot normālai latviešu tautas attīstībai. Rezultātā paši latvieši spiesti pat izbraukt no Latvijas,

pācijas seku likvidēšanu. 1918.gadā vajadzēja ņemt ieročus un aizstāvēt savu valsti, ziedojot pat dzīvības, bet tagad nepieciešams vien parakstīties par Deokupāciju un Dekolonizāciju, kas neprasa izliet savas asinis, kā to darīja mūsu tēvi un vectēvi! Mums ir vieglāk, vajag tikai nelielu drosmi, nebaidīties, ka atļaidīs no darba, jāizmirst par bailēm, kādas bija 1994.gadā, kad latvieši nobijās no zīmoga pasē.

"Turklāt okupantu rokās ir visbriesmīgākais ierocis – viņu (okupantu) valoda, ar kuras palīdzību tautu cietumā (PSRS) tika iznīcinātas 100 tautu."

jo nejūtas droši, nejūtas saimnieki savā zemē – te latvietim nav darba un pajumtes. Turklāt okupantu rokās ir visbriesmīgākais ierocis – viņu (okupantu) valoda, ar kuras palīdzību tautu cietumā (PSRS) tika iznīcinātas 100 tautu.

Latviešu nacionālpatrioti vāc parakstus par oku-

Pienāks brīdis, kad šādas parakstu vākšanas kādu dienu dos iespēju veikt DDD visās dzīves jomās – atbrīvoties no smagajām padomju okupācijas sekām. Pēc okupācijas seku likvidēšanas mēs varēsim lepnī teikt: "Man pašam (savā Tēvu zemē) kungam būt, man pašam arājam!"

